

INSIDE COLOUR

BODIL NIELSEN

INSIDE COLOUR

Et interview med Bodil Nielsen

Af Nina Wöhlk

Vi sidder i øjeblikket omgivet af din udstilling Inside Colour, som rummer farvede vægflader og forskellige typer af farvede tekstiler. Vil du begynde med at fortælle os om din arbejdsproces, og hvad din intention med udstillingen har været?

Mit arbejde med udstillingen faldt sammen med corona i foråret, hvorfor jeg ikke kunne besøge Kunsthall NORD som planlagt. For at kunne arbejde videre med rummene uden at være der, byggede jeg en model af kunsthallen på mit værksted. Her kunne jeg flytte rundt på delene i modellen og danne mig et billede af, hvordan

forholdene mellem farverne skulle være i de forskellige rum.

Det har været en fantastisk proces trinvis at folde installationen ud i samspil med kunsthallens virkelige rum; først de farvede vægge og så de større vægagtige tekstiler, som forholder sig parallelt til stedets arkitektur, herefter de lette, transparente tekstiler som på en mere organisk måde hænger ude i rummene uden direkte at forholde sig til arkitekturens geometri. Intentionen med udstillingen har således været at fokusere på oplevelsen af rum, forskellige slags rum.

Udstillingen er en totalinstallation forstået på den måde, at den ikke er bygget op af individuelle værker, men at hele kunsthallen er "beboet" og omsluttet af ét værk. Hvad handler udstillingen om for dig, og hvordan underbygges dette ved at arbejde så indgående med kunsthallen?

I forhold til min praksis generelt, som i mange år hovedsageligt har været maleri, tænker jeg denne udstilling som et stort maleri, som jeg folder ud i alle rummene som en samlet komposition. Det har været meget spændende at arbejde ude i det fysiske rum, fordi det muliggør en meget stor tydelighed i, hvordan tingene er til stede ud fra en funktion eller hændelse. Jeg ønsker, at det er tydeligt for beskueren. At man kan se den hændelse, der er foregået. Og jeg ønsker samtidigt, at oplevelsen for beskueren i sig selv bliver en ny hændelse.

Installationen er på den måde et maleri foldet ud i rummet, hvor hver del ikke er noget i sig selv, men spiller en rolle i forhold til elementerne ved siden af, mellemrummet mellem delene, og i forhold til de givne rammer i Kunsthal NORD. Bygningens historier interesserer mig som sådan ikke. Stedet er som en åben ramme. I opbygningen af installationen er jeg gået ind og har indtaget de installationer, der er i rummene. Tekstilerne er hængt hen over stålbjælker og udluftningsrør. Installationen er fuldstændig integreret i rummene.

Inside Colour er titlen på udstillingen og titlens flertydighed er noget, vi har snakket en del om sammen under udstillingens opbygning. Hvordan er titlen sigende for dig i forhold til udstillingen, og hvad mener du selv, at den refererer til?

Det, jeg synes, gør titlen Inside Colour mest brugbar er, at den fortæller om forholdet mellem indenfor og udenfor, altså om rumlige forhold. Om man er inde i farven, eller farven er inde i én, eller om, at en farve er inden i en anden farve. At det ene rum indeholder noget af det næste rum. Jeg tror, at det på en måde er sådan, vi oplever verden, mange af os, og det er noget af det, jeg gerne vil minde folk om, når de ser udstillingen.

Jeg er ikke interesseret i at illustrere, hvilken vinkel jeg har lyst til, at tingene skal ses fra, men at jeg gennem udstillingen deler en retning med dem, der har lyst til at dele det med mig.

Man kunne tænke, at jeg tilstræber en objektivitet ved, at jeg holder alting meget tydelig frem, men jeg tror faktisk ikke rigtig på objektivitet, men mere på en slags mellem-os-alle subjektivitet.

Hvordan forholder du dig til det umiddelbart sansebårne overfor en mere konceptuel tilgang til værkproduktion, og på hvilken måde skal det associative forstås i udstillingen?

Det sansebårne og den konceptuelle tilgang kan sættes op som modsætninger, men det kan også ses som to sider ved samme værkproduktion og værkoplevelse. I oplevelsen samles de to tilgange.

Når man ser samlet på farverne på de fire malede vægflader, som fordeler sig rundt i installationen, så viser der sig en struktur. De fire farveflader fungerer som en slags refleksflader i værket og danner relationer imellem sig og værkets andre elementer. Vægfladerne introducerer en større skala ind i rummene, og skaber på den måde "et andet rum", som fungerer som en slags åben ramme i forhold til værkets andre dele, f.eks. de farver som tekstilerne virker med i mindre skala. Noget man mere oplever end tænker.

Farverne på de fire vægflader skifter roller i forhold til, hvilke relationer de indgår i.

De vekslende skala- og farveforhold, og overgangene imellem dem, er noget af det, der har båret beslutningerne for, hvordan installationen skulle bygges op. Det

handler om at ophæve modsætninger, f.eks. i overgange og referencer.

I forhold til det associative arbejder jeg med en åbenhed for at give plads til sindet. Et meditativt rum, måske, uden man nødvendigvis behøver at meditere. Bare rum, et kontemplativt rum.

Som beskuer oplever jeg, at der i udstillingen bliver gjort mentalt plads til, at indtryk og tanker kan bevæge sig uhindret, forgrene sig i associationer og forbindes i øjeblikke af mening udover fornuftens vanlige slutninger. Fysisk er udstillingen en myriade af rum, rumligheder og mellemrum, hvor det særligt er farverne og tekstilernes skala, der virker til at filtrere rummene, som fortæller om en særlig sensibilitet for farvers rumlige virkning. Vil du sige et par ord om dette?

Jeg har ikke lyst til at guide folk et bestemt sted hen, for så oplever jeg, at rummet lukker sig. Jeg prøver at gøre det ubesværet for folk, der oplever det. På samme måde som de forskellige ting er meget uforarbejdet, én farve og ét tekstil, så forestiller jeg mig, at aflæsningen deraf kan være ligeså let. Det er sådan en lethed i mødet med rummene, jeg ønsker. En oplevelse i nuet.

Skalaen i installationen kan opleves som større end de konkrete rum, som jo i sig selv er ret stor. Det gør, at de malede vægflader, og de store tekstilflader kan virke som var de tættere på. Det, at man oplever, at skalaen

er lidt unaturlig, kan give en fornemmelse af forvandling, og en oplevelse af, at man er bragt ind i et imaginært rum.

Når man træder ind i det første rum, er der et stort lyst klæde, som man kan forestille sig sier luften, og at der på den anden side er en anden verden, som man i et kortere eller længere øjeblik kan opholde sig og være i.

Som jeg nævnte før, så hænger nogle af tekstilerne hen over bygningens stålbjælker og hen over de store udluftningsrør. Det gælder de fladeagtige og de større vægagtige tekstiler.

Til at bære de mere organisk hængte tekstiler, som jeg ønskede skulle optræde mere frit i forhold til arkitekturens retninger, så nåede jeg frem til at lave triangler af aluminiumsrør med en wire trukket igennem. Wiren er samlet foroven i en løkke rundt om en stålbjælke eller hængt i en krog i loftet. På en tydelig måde. Aluminium og wire forbinder sig i deres materialitet og funktion på denne måde, både konkret og associativt, til rummene.

Trianglerne er temmelig store, og jeg blev klar over, at det var vigtigt at lade spidsen gå helt op til loftet, så de tegner en tegning i de konkrete rum, som næsten er lidt større end skalaen i rummet. Hen over aluminiumsrørene, som udgør trianglernes nederste, vandrette linje, har jeg hængt tekstiler meget løseligt draperet i én farve ad gangen; tyl eller organza, bare et stykke eller to stykker

nogen steder, ikke syet sammen, bare sådan som de nu er.

I de to første rum har jeg lagt fire kvadratiske tæppefliser på gulvet. De er grå og ligesom aluminiumsfarven i trianglerne, danner de en relation til de konkrete rum, her til nogle eksisterende kvadratiske metallemme, som er fordelt hen over gulvene. Nu ekkoer jeg dem med tæppeflisernes kvadrater, som trædesten eller grå mellemrum, der skaber kontakt til gulvet.

Denne udstilling lægger sig i forlængelse af din kunstneriske praksis i maleri, og man kan se, at der ligger en dyb faglighed bag udstillingen; kan du fortælle os om, hvordan denne her udstilling placerer sig i forhold til din praksis mere generelt, og hvordan du med udstillingen har udvidet dit arbejde med maleri?

I mange år har det næsten været det vigtigste for mig, hvad der sker rundt om maleriet, altså hvordan maleriet virker ud i det omgivende rum. For nogle år siden lavede jeg et 80 kvadratmeters blomsterbed; én farve, violet, små stedmoderblomster, en irregulær firkant, placeret på en skråning i en park. Formen på bedet virkede foranderlig i forhold til, hvorfra i parken man så det. En grundlæggende interesse for mig er mødet mellem det, man vil kalde værket, og det, der findes omkring, hvor værket ikke begrænses til alene at være dets fysiske udstrækning. Tankerne omkring dette har jeg fået lov til at folde ud i den her installation.

Ligesom i maleri handler installationen her også om farve og lys. Jeg valgte nogle tekstiler, der reflekterer lyset, for eksempel ved at være sølvfarvet eller, som i det første rum, en blank, lys violet, som sender dette lyse violette lys ud i rummet. Installationen rummer også et enkelt tekstil, som er mørk sortrød, som suger lyset til sig. Tyl og organza er valgt for deres farve og transparens. At de farver omgivelserne.

Tyl er fantastisk på den måde, at det er som en farve i rummet. Når det draperer sig, laver det en rumlig tegning, der kan ligne noget digitalt. Sammen med draperet organza, der silke- og sløragtigt næsten bliver kropsligt, er der grader af forskellige slags lys og stoflighed i udstillingen.

Jeg ser nogle af de samme kvaliteter i installationen som i maleriet; lys, mørke, tæt på, langt fra og så videre. Maleri er jo også en model for at se. Så på mange forskellige måder har den her installation meget med maleri at gøre, ikke bare mit maleri, alt mulig maleri, til alle tider.

INSIDE COLOUR

An interview with Bodil Nielsen

By Nina Wöhlk

We are currently in your exhibition, Inside Colour, which consists of coloured wall surfaces and different types of coloured textiles. Can you start by telling us about the working process and your intention with the exhibition?

My work with the exhibition coincided with the Corona-virus in the spring, making me unable to visit Kunsthal NORD as planned. To be able to work in the exhibition space, without being there physically, I built a model of the art centre in my studio. This way, I could move the parts around in the model to get a sense of how the relationship between the colours should be in the diffe-

rent rooms. It has been a fantastic process to gradually unfold the exhibition in interaction with the art centre's actual rooms; first the coloured walls; then the larger wall-like textiles, which in parallel relate to the architecture of the building; then the light transparent textiles, which more organically expand into the space without relating directly to the geometry of the architecture. The intention of the exhibition has thus been to focus on the experience of space; different kinds of spaces.

The exhibition is a total installation in the sense that it is not build-up from individual artworks. Instead, the entire art centre is "inhabited" and surrounded by one artwork. What is the exhibition about for you? And how is your intense examination of the art centre underlining this meaning?

Concerning my artistic practice in general, which for many years has been centered around painting, I think of this exhibition as one big painting, which I unfold in all the rooms as one entire composition. It has been very exciting to work in the actual exhibition space, because it enables a great sense of clarity in relation to how things are present, based on a function or occurrence. I want this to be visual. That the viewer can see an event has taken place. At the same time, I wish that the experience of the exhibition becomes a new event in itself for the viewer.

In that way, the installation is an unfolded painting in the room. Each part is not something in itself, but plays

a role in relation to the elements next to it; to the gap between the components and in relation to the given spatial environment in Kunsthal NORD. The history of the building do not interest me as such. The building is like an open structure to me. In the making of the exhibition, I decided to include the existing installations in the rooms; which is why you will see textiles hung over steel beams and ventilation pipes. The exhibition is fully integrated into the space.

Inside Colour is the title of the exhibition and the title's ambiguity is something, which we have talked about during the finalization of the exhibition. How is the title significant in relation to the exhibition? What does it refer to in your opinion?

What makes the title, Inside Colour, most useful in my opinion, is, that it points towards the relationship between inside and outside, meaning its spatial relations. Whether you are inside the colour, or the colour is inside oneself; or one colour is inside another colour. That one room contains something, belonging to the next room. To me, this experience speaks to how we, or rather many of us, experience the world. This is something I would like to remind the viewers of, when they go and see the exhibition.

I am not interested in illustrating a certain point or imposing a specific angle I want my work to be seen from. Through the exhibition, I am interested in sharing

a direction with those who want to share it with me. One might think that I aim for objectivity by presenting everything very clearly, but I do not believe in objectivity, but more in a kind of between-us-all-subjectivity.

How do you relate to the sensory experience, compared to a more conceptual approach to the artwork production? In what way should the associative be understood in the exhibition?

The sensory experience and the conceptual approach can be seen as opposites. But it can also be seen as two sides of the same production and experience of an artwork. In the art experience, the two approaches come together.

When you look at the colours of the four painted wall surfaces, a structure emerges. The four coloured surfaces function as a kind of reflective surfaces and create internal relationships as well as interact with the other elements of the artwork. The wall surfaces introduce a larger scale in the rooms. In a way, they create “another room”, which functions as a kind of open framework for the other areas, e.g. the colours that the textiles enact on a smaller scale. Something that is present in the experience of the exhibition without it necessarily being consciously felt on the part of the viewer.

The coloured wall surfaces change appearance depending on which relationships they enter into. The

varying scale, colours and the transitions between them are some of the things that led me to decide how the exhibition should be built. It is about resolving contradictions e.g. in transitions and references.

When speaking of the associative, I work with an openness to make space for the mind. A meditative space, perhaps, without one necessarily having to meditate. Just space, a contemplative space.

As a viewer, I experience that the exhibition creates mental space for impressions and thoughts to move unhindered, branch out into associations, and connect in moments of meaning beyond the usual conclusions of reason. Physically, the exhibition is a myriad of rooms, spatialities and in-between spaces. Especially the colours and the scale of the textiles seem to filtrate the rooms, which tells about a special sensibility to the spatial effect of colours. Could you say a few words about that?

I do not want to guide people to a specific place, because then I think the room would close in on itself. I try to make the experience effortless for people. In the same way that the different elements are very unprocessed; one colour and one textile. I imagine that the interpretation of the exhibition can be just as easy. It is this kind of ease I want to create for those who are experiencing the exhibition space; an experience in the moment.

The scale of the installation can be experienced as larger than the specific rooms, which are quite large. This enables the painted wall surfaces and the surfaces of the large textiles to appear closer. The fact that one can experience the scale as slightly unnatural, can give a feeling of transformation; an experience of being brought into an imaginary space.

As you enter the first room, a large bright piece of cloth filters the air and creates the sensation of another world on the other side, which you, for a shorter or longer moment, can inhabit and be present in.

As I mentioned earlier, some of the textiles are hanging over steel beams and the large ventilation pipes, installed in the building. This applies to the surface-like textiles as well as to the larger wall-like ones.

To give support to the more organically hung textiles, which I wanted to function more freely in relation to the geometry of the architecture, I found a way to make triangles out of aluminum tubes with a wire pulled through. The wire is assembled at the top in a loop around a steel beam or hung from a hook in the ceiling, in an obvious way. The aluminum and the wires connect in their materiality and function to the physical spaces, both tangibly and associatively.

The triangles are quite large. I realized, it was important to let the tip of the triangles go all the way up to the ceiling to make them draw a figure in the actual space,

which almost becomes larger than the scale of the space. Across the aluminum tubes, that constitute the bottom horizontal line of the triangles, I hung textiles very loosely draped, one colour at a time; tulle or organza. Just one piece or two pieces. Not sewn together. Just as they are.

In the first two rooms, I have placed four square carpet tiles on the floor. They are grey and, like the aluminum in the triangles, they create a relation to the actual space. In this case, to some of the existing square metal shutters, which are spread across the floor. The carpet tiles echo the shutters; as steppingstones or grey in-between spaces, which creates a contact to the floor surface.”

This exhibition forms an extension to your painting practice. It is clear, there is a deep skillfulness behind the exhibition. Could you explain how this exhibition places itself in relation to your practice in general, and how you have expanded your work in painting with this exhibition?

For many years, the most important thing for me was what takes place *around* the painting, and how the painting affects its spatial environment. Some years ago, I made an 80 m² flowerbed using one colour; violet, and planting small Viola Cornutas in an irregular square, placed on a slope in a park. The shape of the flowerbed seemed to change depending on where you

situated yourself in the park. A primary interest for me is the connection between the artwork or rather, what you would define as the artwork, and what exists around it. To me, the artwork is not restricted to its own physicality. I got the opportunity to unfold these thoughts in this exhibition.

Just like in paintings, this exhibition also focuses on colours and light. I chose some textiles that reflect the light, e.g. like a silver-colored one or, like in the first room, a shiny, light violet, which transports a bright violet light out into the space. The exhibition also contains a single textile, which is dark black-red, which absorbs the light. Tulle and organza are chosen for their colour and transparency; they colour the surroundings.

Tulle is fantastic in the way that it acts in the space. When the tulle drapes, it creates a spatial drawing that can appear as something digital. Together with the draped organza, which almost becomes bodily in its silk or a veil like behavior, you experience many types of lights and tactility in the exhibition.

I see some of the same qualities in the exhibition as in painting; light, darkness, closeness, distance, and so on. Painting is also a model for seeing. So, in many different ways, this exhibition has a lot to do with painting. Not just my painting. All sorts of painting. At all times.

Udgivet i forbindelse med udstillingen:

INSIDE COLOUR

Billedkunstner:
Bodil Nielsen

Kunsthall NORD 01/08-17/10 2020

Redigering: Kunsthall NORD

Tekst: Nina Wöhlk og Bodil Nielsen

Oversættelse og korrektur: Mille Højerslev

Fotos: Niels Fabæk (side 1, 4-5, 8-9, 16-17, 23, 25, 31, 41, 44-45) og

©Hans Holten (side 12-13, 20-21, 27, 29, 32-33, 36-37, 42-43)

Grafisk tilrettelæggelse: Malene Haack Rose

Tryk: Akprint.dk

ISBN: 978-87-970782-8-0

Kunsthall NORD

Kjellerups Torv 5

DK-9000 Aalborg

www.kunsthallnord.dk

Knud Høigaards Fond

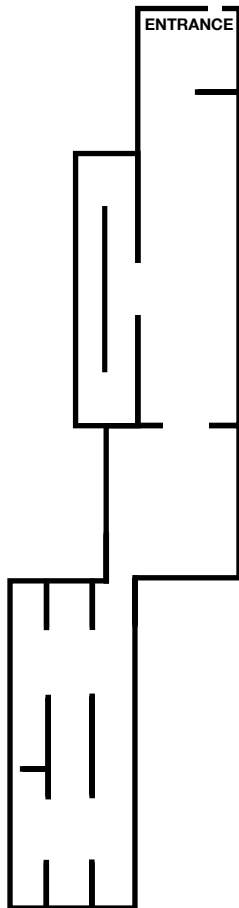
GROSSERER L.F.
FOGHTS FOND

kvadrat

INDGANG

ENTRANCE

**KUNSTHAL
NORD
KUNSTHAUS**